

Naar henfes til, hvad der var gaaet forud, de allevegnefra indløbne Klager og Reageringens egne Motiver til det fremlagte Lovforslag, saa forekommer det os, at der ikke kan lades Tvivl tilbage om, at Hensigten nærmest maatte være at forbyde Brugen af de for vore Fjorde og Smagvande indrettede Smaa vaad (Zeefen), der drages af mindre Fartøjer paa 6 til 10 Tons, og som toges i Brug her i 1871, efter at de Næret forud formedelst Forbud vare blevne husvilde i de Danmark frarøvede Hertugdømmer Slesvig og Holsten, disse under Brugen vidt omvandrende Redskaber, som, hvor der færdes med dem, volste den menige Fiskerbefolkning et utaaleligt Udværelse i og Standsning af dens tilvante Næringsgilde. Et Forbud mod de store Trawls vilde gengang være uden større Betydning, dels fordi Klager over dem ikkun forelaa fra jyske Vestkyst siden 1869, og det her allerede havde vist sig, at Intet vilde kunne udrettes uden efter Forhandling med udenlandske Magter, dels fordi de ikke egne sig til Anvendelse paa de af vore Fiskevande, hvorfra Klagerne rejste sig. Naar Hensigten saaledes var tydelig, saa fatte vi ikke, hvorledes Folkethingsudvalget har kunnet nære og udtale Frygt for, at et dermed stemmende Forbud skulde gribe forstyrrende ind i andre hidtil tilladte Fiskemaader; Forbudet gik netop ud paa at bortvise et i vore Farvande hidtil ikke tilladt eller brugt Redskab, fordi i det kom til at gribe forstyrrende ind i de hidtil tilladte Fiskemaader; der kunde aldeles ikke blive Tale om Puls-, Bøt- eller Smurrevaad eller om noget andet Vaad end netop de „kaadbragne“ — maatte denne Benævnelse kunde findes betegnende — Drivevaad og selvfølgelig de store Trawls. „Bundslæbevaad“ er en uheldig Betegnelse alene af den Grund, at ethvert Vaad er bundslæbende; vi kjende i det mindste intet Vaadslags til frit flydende Brug.

Svad indeholder da Loven, som den udkom? — Man burde ikke være i den Nødvendighed at gjøre et saadant Spørgsmaal; men, som det vil vise sig, er det fuldt berettiget. Man kunde vel svare, og maatte finde det stemmende med den strengeste juridiske Fortolkning, at Forbudet gjælder alene det store Trawlredskab, og ej videre; thi den i Lovens § 1 in parenthesis givne Forklaring sluttet med: „det engelske Trawl“, og naar man tager Folkethings Udvalgsbetænkning til Hjælp, saa ses, at udelukkede fra Forbudet ere ogsaa Vaad med (lange) Arme, og nu ere jo netop de saa stærkt paalagte Drivevaad, til Forskiel fra Trawls, forsynede med Arme, om disse just ikke ere lange. Det vilde imidlertid være Uret mod Lovgivningsmagten at antage, at den havde gjort sig Uvejlsighed med en til det Betydningsløse grænsende Lov; Meningen maa dog have været noget videregaaende i et Anliggende, om hvilket Ministeren selv i de hans Lovforslag ledsagende Bemærkninger siger, „at Sagen ikke taaler nogen Opsættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Vande“ — hvor den store Trawl ikke bruges — „skal udsættes for Obeleggelse“ o. s. v.; han kan umulig have været tilfredsstillt ved en Lov, som paatrykker det efter saa mange Vidnesbyrds skadelige og forstyrrende Redskab Uffadelighedens Præg, eller have søgt sig overbevist om dets Uffadelighed derved at en Udbræder i Drivevaad i Fyn og nogle Fiskere fra Middelfart havde bragt et saadant Redskab til Skue for Folkethingsudvalget. Der maa altsaa være Noget, der kan forsones En med Loven og vise, at idetmindste Noget af det forelagte Forslags Hensigt er opnaaet; man bør derfor søge for at finde, men heri ligger netop Vanskeligheden. — Vi have allerede paavist det Uheldige i Benævnelsen af Lovens Gjenstand; søje vi hertil den Kautologi, som ligger i „Bundslæbevaad, som slæbes“, saa angaaer dette kun Sprogets Belyb, ikke Sagen; men den Misliighed, at alle dragne Vaad slæbe langs Bunden, udhæves jo igjen ved den givne Forklaring. Med den Bemærkning, at vi ej formaa i denne Sammenhæng at gjøre nogen Forskiel mellem Betydningen af Ordene „slæbes“ og „skræber“, der maa falde sammen, eftersom det, som slæbes, til en vis Grad maa skræbe, og det som skræber, slæbes, skulle vi iøvrigt ikke videre reflektere paa denne Betingelse for Lovens Anvendelighed, der er en Nødvendighed, naar Noget ved Vaad overhovedet skal fanges, ligesom vi, som under Bandholm have ladet os Fiskeri med Drivevaad forevise (Udv. Forhdl. Prot. S. 11. 2. Sp. flg.), ej heller kunne lade os indtage af Troen paa, at Drivevaadene „saa at sige hoppe op over Græsset“ (se Folketh. Forhdl. 1871—72 S. 5305. 1. Sp. oven. Der staar da kun tilbage de 2 Betingelser: „tunge Fjernfættinger“ etc. og „Sejl eller Dampkraft“, og Spørgsmaalet bliver da, om begge disse Betingelser ere nødvendige Forudsætninger for Forbudets Anvendelse, eller en af dem er tilstrækkelig. Ordforningen taler ganske vist for det første, og i saa Fald falde altsaa udenfor Loven alle med lettere Fjernfættinger (som saadanne kunne nævnes de til Grimetøjr og Røgetøjr brugelige) belastede Vaad, selv om de bruges med Sejl eller Damp, og selv Vaad belastede med tunge Fjernfættinger o. s. v., naar de bevæges ved en anden Kraft, i hvilken Henseende Opfindsomheden er uberegnelig — vi nævne t. Ex. ved Roening af 2 velbemaandede Vaade. Kunde en af Betingelserne være nok som forbydende Narvag, saa vilde det være heldigt for Lovens Hensigt; thi man kunde da i een Retning, nemlig hvad Sejl og Damp angaar, gaa sikkert tilveris. Men man staar da vigtigst lige hjælpeløs i den anden, da man savner enhver Vejledning til Afgjørelsen af tung og ikke-tung, svær og ikke-svær. Udvalget skal ikke inblæde sig paa noget Forsøg paa at vise Vej gennem disse Dilemma'er; det formener at have anført Tilstrækkeligt for at vise, at det vil være vanskeligt at finde